

σάλιαγκας

σάλιαγκας κ. **σάλιακας** κ. **σάλιαγκος** κ. **σαλιαγκός**, ο, ουσ. [<μσν. σάλιακας <επίθ. σιαλικός], το σαλιγκάρι· (ειρωνικά) άνθρωπος με εξογκωμένα μάτια όπως και αυτά που έχει το σαλιγκάρι στις άκρες των κεραιών του: «θα καταλάβεις αμέσως για ποιον σου λέω, γιατί είναι ίδιος με σάλιαγκα». Συνών. *βάτραχος*· βλ. και λ. γυμνοσάλιαγκας·

- *όταν ο σάλιαγκας ζητεί ν' αλλάξει το καυκί του, πρώτα βγάζει τα κέρατα κι έπειτα το κορμί του, λέγεται γι' αυτούς που ενεργούν σύμφωνα με τη φυσική πορεία των πραγμάτων, με επιμέλεια, με τάξη: «θα ξεκινήσεις σιγά σιγά τη δουλειά σου κι θ' απλώνεις κάθε φορά τα πόδια σου όσα φτάνει το πάπλωμα, γιατί, όταν ο σάλιαγκας ζητεί ν' αλλάξει το καυκί του, πρώτα βγάζει τα κέρατα κι έπειτα το κορμί του».*

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας